

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, Ptuj

April 2010

Drage bralke in bralci literarnega glasila Čar besede moje.

Urednik me je prijazno opomnil, da je čas, da napišem uvodnik v letošnje šolsko literarno glasilo. Najprej se mi je porodilo vprašanje: »Že spet?« Saj še ni dolgo, kar sem ga pisala. In potem ugotovim, da se je ponovno obrnilo celo leto.

In ravno o minevanju časa želim napisati nekaj misli.

Letos praznujemo 50 let, odkar je izšlo prvo šolsko glasilo Nagelj. Če se poskušamo prestaviti v tedanji čas, je bila resničnost takšna: na šoli sta bila mogoče dva pisalna stroja, fotokopirnih strojev in računalnikov šola še ni imela. Digitalni fotografski aparati so bili znanstvena fantastika. Edini način razmnoževanja je bil s pomočjo ciklografa in ciklostilne tehnike. Napačno vložena matrica je pomenila, da je bilo vloženo delo uničeno in da je bilo potrebno narediti novo. Pa vendar jim je uspelo – z veliko vnebo in prizadevnostjo učiteljev in učencev. Spomnim se srečanja učenk in učencev tedanje generacije, ko so praznovali 40-letnico zaključka osnovne šole. Njihov glavni spomin je bil povezan prav z ustvarjanjem glasila Nagelj – tako močno, da so ob jubileju izdali celo spominsko številko. Še po tolikih letih jih je preveval ponos na opravljeno delo iz osnovnošolskih klopi.

Čas briše sledi, z leti pometa po podstrešju našega spomina in mnoge podobe izginjajo ali dobivajo izkrivljeno podobo. Izgovorjena beseda je podobna pisanju v pesek, zapisana beseda je podobna klesanju v kamen – ostaja večna in nespremenjena.

50 let se že na šoli trudimo, da bi ujeli v trajni spomin ustvarjalnost naših učenk in učencev, z željo, da boste tudi vi, ko odrastete, lahko ponosni na svoje osnovnošolsko delo. Da vam bo ostal dokaz, ki ga boste nekoč pokazali tudi svojim otrokom in vnukom. Spomin, ob katerem boste lahko dejali, da vam je bilo v šoli lepo.

Danes imamo na voljo sodobno tehniko in znanje za tehnično pripravo šolskih časopisov. Tudi po 50-ih letih pa ostaja enako pomembno naslednje: ustvarjalne ideje otrok, želja do ustvarjanja in dobri mentorji. Obojih imamo na šoli veliko – dokaz je tudi letošnja številka literarnega glasila Čar besede moje.

Čestitam vsem avtoricam in avtorjem literarnih in likovnih prispevkov in se zahvaljujem glavnemu uredniku Davidu Bedraču, likovni urednici Editi Čelofiga in tehničnemu uredniku Mateju Sužniku, vsem bralkam in bralcem pa želim obilo užitka ob branju.

Tatjana Vaupotič, ravnateljica

VES SVET JE ODERI!

ZNANSTVENIK FRANCI SREČA VOLKODLAKA

Nekoč je živel znanstvenik Franci. Nekega dne je šel raziskovat. Hodil je in hodil in prišel v temačen gozd. Iskal je rumeno praprot. Zdelo se mu je, da mu nekdo sledi. Zagledal je veliko črno gmoto, ki je skočila predenj.

Franci: Ej. Kdo pa si ti?

Volkodlak: Ha, ha, ha, ha ... Jaz sem volkodlak. Ha, ha, ha, ha ...

Franci: Pozdravljen, volkodlak. Ali mogoče veš, kje raste rumena praprot?

Volkodlak: Oohooo! Pot do tja bo dolga ...

Franci: Kako to misliš?

Volkodlak: Franci, to praprot je vzel temačen gozd.

Franci: Kako?! Kam je gozd skril praprot?

Volkodlak: Franci, praprot je v votlini. Varuje pa jo vampir!

Franci: A tako ... A bi ... Bi me ti spremljal v to votlino? Moram dobiti to praprot! Prosim!

Volkodlak: To pa bo zelo težko, saj to votlino varuje sto velikih pajkov, njihov strup pa je smrtno nevaren. A ti bom vseeno pomagal, naj bo!

Prispeta do nevarne votline.

Franci: Prispela sva. Zdaj naju bom posipal z mojim praškom, ki naju bo varoval pred pajki.

Tako sta Franci in Volkodlak varno vstopila v votlino, saj jima pajki niso mogli do živega.

Volkodlak: Glej, rumena praprot!

Franci: Kje?

Volkodlak: Tamle, sredi jame!

Franci: Vidim, ampak kaj je tisto nad njo?

Volkodlak: Tisto ... Tisto je vampir!!

Vampir: Pozdravljena, smrtnika! Ali vaju moram prestrašiti in pohrustati?

Volkodlak: Ne. Jaz sem prišel, da pohrustam tebe! Rjovvvv! Ham ham ham.

Volkodlak: Ne, ne krb-hrjusk.

Franci: Hvala, volkodlak! Hvala, da si mi pomagal do rumene praproti!

Volkodlak: Ni za kaj! In adijo.

Franci: Adijo.

Tristjan Duh in Toni Pernat, 7. c

LJOBEZEN MED HOBOTNICO IN KITOM ZOBATEC

V MORJU

KIT ZOBATEC: Kako si kaj, hobotnica moja?

HOBOTNICA: Zakaj me gledaš, kot da sem stara morska boja?

KIT ZOBATEC: Saj si svetilnik moj mali!

HOBOTNICA: OK, se vidiva na obali!

Vita Pernat, 4. c

NA OBALI

KIT ZOBATEC: Končno sem te našel le!

HOBOTNICA: Tukaj res užitek je.

KIT ZOBATEC: Pridi malo zdaj z menoj.

HOBOTNICA: Tole res bo, ojojoi!

V KORALNEM GREBENU

KIT ZOBATEC: Vidiš, kako je tu lepo?

HOBOTNICA: Mhm, če šla ne bi, res žal bi mi bilo.

KIT ZOBATEC: Smem na pijačo povabiti te?

HOBOTNICA: To prav zares bi me veselilo!

NA PIJAČI

KIT ZOBATEC: Kaj bi pa spila?

HOBOTNICA: Joj, res ne vem, rada le trehuh bi si zalila.

KIT ZOBATEC: Potem pa »natankaj« ga z osvežilno pijačo.

HOBOTNICA: Ne, premislila sem si, zmazala bom kar domačo pogačo.

OB SLOVESU

KIT ZOBATEC: Od sreče kar vsi zobje bodo mi odpadli.

HOBOTNICA: Prosim te, ne delaj tega, kaj če napade me morska žabja rega!

KIT ZOBATEC: Spet jutri vidiva se!

HOBOTNICA: Ja kit, hvala za vse.

Eva Veselič, 6. b

PAPAGAJČKI

(Nastopajo: ara, papagajčki)

PAPAGAJČKI: *Mi smo mali papagajčki in naučili bi se radi,*

kaj imamo to, na glavi.

ARA: *Jaz sem glavna, to se ve, in pokažem vam, kako to gre.*

ARA: *Zdaj pokimajmo z glavo vsi.*

Saj bo šlo, a ne, otročički?

PAPAGAJČKI: *Jaaaa!*

ARA: *Zdaj primimo se za nos, če ste temu kos.*

PAPAGAJČKI: *Neeeee, to pa ne!*

ARA: *Še hitro pokrijmo si uho. Bo šlo?*

PAPAGAJČKI: *Ha-ha-ha, ja-ja.*

ARA: *Pa pokrijmo si še usta!*

PAPAGAJČKI: *Da nas kit še ne pohrusta.*

ARA: *Zdaj pa korak naprej in nazaj ... Pa pridemo, kakor škrat nazaj.*

PAPAGAJČKI: *Tiho smo kot miške in stojimo kakor hiške.*

Evelin Ljubša, 6. b

BREZ NASLOVA

(V slengu in pogovornem jeziku)

Nastopata: pingvin, papiga

PINGVIN: Pozdravljena, prijatl'ca, od kod si pa zdaj ti prišla?

PAPIGA: Prišla sem iz puščave, prinašam tople ti pozdrave!

PINGVIN: Kaj pa je, tam, v puščavi?

PAPIGA: Pesek, sonce ... Puščava je kot sonce, vroča in pekoča!

PINGVIN: Danes je lep, sončen dan, jaz pa sem še ves zaspan.

PAPIGA: Kak' lahko si pa zaspan? Ti, pingvinski teleban.

PINGVIN: Če ponoči nisem spal, ker sem mamiči nagajal.

PAPIGA: Kak' ti je pa sploh ime?

PINGVIN: Pingvin Pingo! Pa ti?

PAPIGA: Papiga ara, po imenu Klara! Zdaj bom pa počasi morala it', adijo, ti, pingvinček zviti!

PAPIGA: Adijo, adijo ... Klara-ara!!

Ema Jožić, 6. b

POŠLJI ZGODBO DALEČ PO SVETU ...

PRESTOP (ODLOMEK IZ 1. POGlavJA)

Gospod Pivec je ob spoznanju, da ga nihče ne posluša, pogledal po razredu in se začel močno potiti. To nikoli ni bil dober znak, saj je to pomenilo, da doživlja močan stres in da si bo v naslednjem trenutku zaželel nekoga pošteno nadreti. Obraz mu je pordel in se napihnil, da je izgledal kot rdeča pesa z belimi lisami. S še eno zlomljeno kredo v roki je opazil Tadeja, ki je iz svoje tovarne letečih pisemc izvažal najrazličnejša gesla o gospodu Pivcu. Opazil je osovraženege učitelja matematike, ki je vanj strmel z izrazom, ki bi pristajal psihopatskemu sadistu. Hitro je začel vso svojo pošgarsko robo tiščati v torbo, a gospod Pivec je že bil pri njem. Učitelj je imel neznansko dolge noge, zato je lahko hitro pripotoval do potencialne žrtve, ki si je drznila motiti njegov pouk.

Tilen Čuš, 5. a

»No, Tadej, ne bodi vendar tako skromen. Gotovo bi svoje zapiske o snovi rad delil z nami,« je gospod Pivec uživantsko pobaral Tadeja in si prekratke hlače potegnil višje na oskubljeno telo. Zdaj se je začel potiti tudi Tadej. Spravljivo je na plano potegnil cel kup majhnih papirčkov, ki so se v njegovi torbi nabrali v letih njegovega posla.

»Glej, no, glej!« je vse bolj užival gospod Pivec in si ogledal pomečkano papirnato letalo, ki sem ga takoj prepoznal, saj sem od daleč videl stavek: Pivec smrdi. Tadej je večkrat doživiljal tovrstne pripetljaje, ko so učitelji kot mlin na veter krilili pred njim, zato se nisem bal za njegovo duševno zdravje, katerega ravnoesje je znal podreti gospod Pivec.

»Očarljivo,« je izjavil učitelj v prekratkih hlačah, ko je prebral sporočilce, čeprav se njegov izraz nikakor ni ujemal z njegovimi besedami.

»Res smo lahko presrečni, da imamo v razredu učenca, ki širi obzorja vsemu svetu s takimi izvrstnimi potegavščinami!« je, kot bi pojedel limono, rekel gospod Pivec in vsem pokazal listek.

»Prepričan sem tudi, da bo tvoja mama naravnost navdušena nad tvojimi genialnimi idejami, ki brez dvoma presegajo vse, kar smo videli do zdaj.« je nadaljeval gospod Pivec, ki se je sklonil nad Tadeja. Ta je postajal vedno bolj prestrašen, saj se je gospodu Pivcu ob straneh ust začela nabirati slina, da je poškropil celo mizo, ko je govoril.

»Seveda pa bomo morali nekaj ukreniti še z ...«

Gospoda Pivca je preglasil zvonec in mu iz oči pregnal sadistični lesk, kot da bi ugasnil luč. Pričakovanje malice je gotovo pregnalo njegova nagnjenja.

»Pa drugič,« je še lahkotno rekel gospod Pivec in z dvema dolgima korakoma stopil nazaj do table in nanjo napisal, kaj imajo za nalogo.

S table sem prepisal kilometrsko nalogo, ki jo je gospod Pivec gotovo začinil zaradi Tadejevega posega v njegovo duhamorno razlago. Na rame sem si dal težko torbo in prvi odšel iz razreda. Danes sem bil iz neznanega razloga slabe volje. Mogoče je name vplivalo vreme. Verjetno ne. Imel sem grozno slab občutek o tem, kaj se bo zgodilo danes doma. Vseeno upam, da si ne bom pokvaril celega dneva. Zamišljeno sem hodil, medtem ko so za mano v gručicah stali sošolci, ki so se mi vedno zdeli rahlo premajhni za osmi razred, in opravljali gospoda Pivca.

V avli se mi je kmalu pridružila moja mlajša sestra, Mojca, ki je še hodila v vrtec. Bila je presrečna, ker so v vrtcu pekli piškote. Vso pot do naše velike hiše je glasno čebljala, kako je prismodila čisto vsak piškot, ki ga je poskušala narediti, da so naju mimoidoči ljudje radovedno gledali.

Moja mala sestra me je pogosto razvedrila in me potegnila iz debele zavese molčečnosti, v katero sem se zadnje čase velikokrat zavil. Vedno je bila vesele narave in je vse spravljala v smeh ...

Neven Borak, 8. a

MOJA PSIČKA BELLA

Že dolgo sem si želela psička. Mamico in atija sem hotela na vsak način prepričati, da bi ga kupili, a nista bila navdušena nad mojo zamislijo. Pripovedovala sta mi, da je s psom veliko dela in da je skrb zanj zelo velika. Prepričevala sta me, da imam že dovolj dela z muckom Olijem.

Nekega jesenskega jutra se je zgodila nesreča. Mamica je šla v London. Ko smo se odpravljali od doma, smo na cesti zagledali mrtvega mucka. Bil je moj muc Oli. S sestro Klaro sva bili zelo žalostni.

Mami je v tistem trenutku rekla, da bomo imeli psa.

S sestro Klaro sva vsak dan brskali po oglasih na računalniku. Čez nekaj dni sva našli oglas, ki sva ga pokazali staršem. Obljubila sta nama, da bomo šli pogledat, vendar ga ne bomo kupili, saj moramo dobro premisliti.

In res, šli smo ga iskat. Peljali smo se po načrtovani poti in prispeli v velik živalski azil. Tam nam je gospod Tomi pokazal več psov in nam o njih tudi veliko povedal.

Odločili smo se, da rezerviramo belo psičko, ki je bila vsem najbolj všeč.

Čez en mesec smo se odpravili po njo. Zrasla je, toda bila je še vedno zelo lepa in miroljubna. Peljali smo jo domov. Poimenovali smo jo Bella. Je puhasta in zelo rada se igra.

S sestro sva prevzeli skrb zanjo. Strinjam se s starši, da je skrb za psička zelo odgovorna naloga, vendar je za tako ljubko žival, kot je naša Bella, zelo prijetno skrbeti. Zelo sem vesela, da sem jo dobila.

Blažka Šenkš, 3. a

MOJA SKAKALNICA

Med počitnicami sem se zjutraj oblekel in šel ven na sneg. Iz snega sem začel graditi smučarsko skakalnico. Prinesel sem si smuči in si nadel smučarke čevlje. Nato sem se zapeljal po skakalnici in skočil. Skočil sem zelo daleč in lepo pristal. Še nekajkrat sem skočil in ob tem zelo užival.

Popoldan sva se z bratom dogovorila, da bova zgradila iglu. Tudi ta nama je zelo lepo uspel.

Ta dan si bom zelo zapomnil. Kmalu pa je posijalo sonce in moje skakalnice ter igluja ni bilo več.

Luka Pihler, 3. a

MOJ SREČEN DAN

Zjutraj sem se zbudila. Pojedla sem zajtrk. Ker je bila nedelja, nisem šla v šolo. Odpravili smo se k babici in dedku.

Pri babici sta nas, kot običajno, najprej pozdravila psa. Tudi babica je bila zelo dobro razpoložena, zato sem takoj pomislila, da ima kakšno presenečenje. In res, povedala nam je, da je kotila muca. Takoj sem šla pogledat in videla štiri male mucke.

Najprej smo pojedli kosilo, nato pa sem se ves popoldan igrala z malimi mucki. Zvečer smo odšli domov. S sestro sva se skopali, si umili zobe in odšli v posteljo.

Naslednji dan sem šla zadovoljna v šolo, saj sem svojim prijateljicam povedala veselo novico.

Sara Glatz, 3. a

Urh Toš, 5. c

NOVA ŽIVALSKA VRSTA

V živalskem vrtu je bil strašen nemir. Kar trlo se je zoologov, biologov in drugih raziskovalcev ter znanstvenikov te sorte.

In zakaj?

Pred enim tednom so namreč odkrili novo vrsto iz novega rodu. Ta vrsta se je skotila iz tropske veverice - na kakšen način in zakaj je prišlo do te genske spremembe, je bila velika uganka.

Na večini televizijskih in radijskih postaj so govorili o tem. Sem so prihajali novinarji iz vseh večjih držav, da bi poročali o nenavadnem dogodku.

Toda deček, ki je vsak dan hodil obiskovat veverico in je o nenavadnem in nenaravnem vedel ogromno, je ščitil žival, stal pred njo in jo zakrival pred TV-kamerami. Odločil se je, da je za žival to ogromen pritisk, da nikjer ne bo našla miru, zato jo je osvobodil.

In res jo je. Vzel jo je k sebi in jo skrbno varoval.

Aljaž Simonič, 4. a

SREČANJE S COPRNICO ZOFKO - COPRNIJE NA SMUČIŠČU

NEKEGA DNE SEM SE SMUČALA PO POHORJU.

NAENKRAT SE JE K MENI PRISMUČALA PRAV ČUDNA TETKA. IMELA JE SKUŠTRANE ZELENE LASE, SIVO KOŽO, KOT BI BILA STARA ŽE VEČ KOT 90 LET, TER KROMPIRJAST NOS, NA KONCU NOSU PA PRAV ODVRATNO BRADAVICO. OBLEČENA JE BILA V DOLGO ČRNO OBLEKO, KOT ČAROVNICA. NAJPREJ SEM MISLILA, DA JE KAKŠNA HIPIJEVKA, AMPAK HITRO SEM SI PREMISLILA, KO SEM VIDELA, KAKO STA SE NJENI SMUČKI SPREMENILI V LETEČO METLO. VEDELA SEM, DA JE TO COPRNICA ZOFKA.

ZAPELA JE:

SONCE, SONCE,
RAZSVETLI NEBO,
DA SNEG IZ TAL
POBRAL SE BO.

IN BILO JE TAKO.
SONCE JE ZAČELO MOČNO SIJATI.
JAZ SEM SE PA RAJŠI POBRALA OD

TAM, DA SE SNEG NE BI PREJ
STALIL.
ŠE ISTI DAN SNEGA VEČ NI BILO IN
MOJIH ZIMSKIH RADOSTI JE BILO
KONEC.
KONEC!

Nadja Ratek, 5. c

KDO JE LUSKINICA

Luskinica je mala morska deklica, ki živi v Račjem ribniku. Spodnji del telesa ima preoblikovan v plavut, ki je pokrita s pisanimi luskami. Ima veliko prijateljev, najraje med njimi ima punčko Taro, ki jo je nekdo zavržel in je pristala na dnu ribnika. Z njo se večkrat pogovarja in pleše. Njeni prijatelji so še rak samotar, postrv in alga modrozelenka. Rada hodi na obiske in večkrat se skrivajo v starem štedilniku, ki ima veliko odprtino.

In kaj še počne?

Hodi tudi v podribniško službo in opravlja poklic učiteljice. Koga uči?

Uči male morske deklice, seznanja jih z nevarnostmi, ki prežijo na vodi in morebiti na kopnem.

Zelo rada telefonira in se pogovarja z morskimi deklicami iz drugih ribnikov, saj je njihov obisk otežen, ker še niso iznašle opreme za prečkanje kopnega. Njen oče, povodni mož Bonifaks, se večkrat jezi na njo, saj vso plačo da za plačilo položnice za mobilni telefon. Ne boste verjeli, prejšnji mesec je morala plačati kar 235 rečnih školjk. Kar je zelo veliko in še težko jih je najti!

A Luskinica si vedno reče: »Kaj hočemo, takšno je pač rečno življenje!«

Nika Murko, 4. a

BOŽIČKOVA DELAVNICA

Zima je prišla. Božiček je dobil polno vrečo pisem s prošnjami otrok z vsega sveta. Začela so se dela v Božičkovi delavnici.

Nekega dne me je Božiček povabil v skupino škratov, ki bi mu naj pomagala pri delu. Dobila sem ime Zvezdica. Delala sem od jutra do večera in še pozno v noč v delavnici. Izdelovala sem igrače, oblačila, okraske in še marsikaj drugega. Božičku sem pomagala pripraviti sani in nanje nositi darila. Pri tem so mi pomagali drugi škratje. Z Božičkom sva v sani vpregla jelene. Najbolj je bil vznemirjen Rudolf, ker je po dolgem času letel med oblaki.

Jeleni so pristali na strehi prve hiše. Božiček se je spustil po črnem dimniku v sobo. Bil je tako glasen, da je zbudil otroke in psa, ki so spali v hiši. Na hitro je

napolnil nogavice in čevlje s sladkarijami ter pod smrečico položil darila. Pri drugi hiši je bila smrečica zelo velika. Na smrečici je Božiček videl miško in tudi njej je dal darilo, košček sira, ki je bil povit v rdeč papir. Ko se je miška zbudila, je videla ob sebi Božičkovo darilo. Zelo je bila vesela.

Po vaseh je obdaril še druge otroke in se utrujen vrnil na Severni tečaj. Vsi škratje smo ga bili veseli, še najbolj pa njegova žena Božičnica. Tudi škratje smo dobili darila. Božiček nam je prinesel piškote, ki so jih nastavili otroci. Zelo so nam tekli. Utrujeni smo zaspali in bomo spali do naslednjega leta, ko nas Božiček pokliče na pomoč v delavnico.

Katja Magdič, 5. c

ČRNO, ČRNA ZGODBA

Nekoč je v črnem gradu živel črn čarovnik. Imel je črne oči in črno brado. Imel je črnega mačka in črno haljo. Grad je imel črna okna in črno zastavico.

Nekoč je na črn grad prišla črna podgana s črnimi tačkami. Črn čarovnik s črnimi očmi, črno brado in črno haljo je ukazal črnemu mačku, naj ulovi črno podgano s črnimi tačkami.

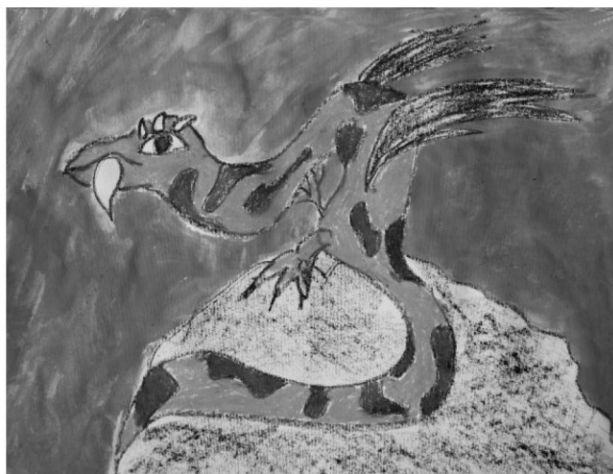
Potem sta črn maček in črn čarovnik v miru živela do konca svojih črnih čarovniških dni.

Žiga Letonja, 5. c

V DEŽELI SMEHOTANIJI

V deželi Smehotaniji se vsi smejimo, nihče ni žalosten, nihče se ne jezi in nihče ne joče. Vsi se smejimo, veliki in mali. In to delamo ves ljubi dan ...

Zala Kosi, 3. c

Jurij Bohak, 4. c

PLIŠASTI KUŽA

Moja najljubša igračka je plišasti kuža. Je črno-bele barve. Ima sinje modre oči. Je pasme haski. K njemu se stisnem, ko sem žalosten. Skupaj tudi spiva.

Nekoč mi ga je kupila mamica.

Skupaj se tudi igra. Igrava se tako, da sem jaz zdravnik, on pa bolnik. Imava se rada.

Ruben Florijan Rebernak, 3. c

MOJ MEDVEDEK

Moj medvedek zelo rad je kekse in sladkarije. Poje tudi v pevskem zboru. Je zelo lep. Ko ga je strah, ga močno objamem. Takrat se pomiri in je spet vesel. Njegov najljubši šport je košarka. Ime mu je Nero. Ima tudi prijateljice. Ko je bolan, ga peljem v medvedjo bolnico. Je zelo pogumen. Hodi tudi v šolo; ne v šolo za otroke, ampak v medvedjo šolo.

Neli Hofman, 5. c

TEKMA V MALEM NOGOMETU

Na nogometnem igrišču so se zbrali fantje. Bili so razdeljeni v dve ekipi: zelene in rdeče. Rdeči so kmalu po začetku igre dali gol in zeleni golman je postal zelo žalosten. Rdeči nogometaši so prišli k njemu in ga potolažili. Potem so nadaljevali igro.

Jure Lesjak, 5. c

Tekma se je srečno iztekla. Všeč mi je, če ni nihče po igri žalosten ali jezen.

Laura Simonič, 2. b

KOZLIČEK IN SEDEM VOLKOV

Nekoč je živel kozliček, ki je imel najboljšega prijatelja volka Vegija. Vegi je bil iz društva Volk in bil je vegetarijanec. V društvu Volk pa je bilo še šest ostalih volkov; Mesek (ker je imel rad meso), Pesek (ker je bil podoben psom in jih je imel rad), Kostko (ker ga je bila sama kost), Beli (ker je bil bele barve), Bajsi (ker je bil zelo debel) in Miki (ker je imel zelo rad Miki miško in je imel naročeno celó revijo).

Nekega dne pa so se volkovi pogovarjali, da bi lahko pojedli kozlička. Vegi se je temu upiral, saj je bil kozliček njegov najboljši prijatelj.

Nato je prišel kozliček, ki je slišal pogovor in skupaj z Vegijem (ki je izstopil iz društva) sta šla v kozličkov skromni dom. Vegi se je pri kozličku zelo dobro znašel in nikoli se nista skregala.

Tamara Korpar, 5. a

ŠE NIKOLI ME NI BILO TAKO STRAH

Bil je čudovit dan in zelo smo se zabavali. Ura se je bližala deveti, kar je pomenilo, da bodo gostje zdaj zdaj odšli. Začeli smo pospravljati in čistiti.

Ob pol desetih smo sedli v avto in se odpeljali proti Ptuj. Takrat pa je meni nepričakovano zazvonil telefon. Klical je moj bratranec in povedal, da je na Ptuj toča. Vsi smo se prestrašeno spogledali. Nastala je tišina. Takrat pa ... Nekaj je padlo na streho avta in zaropotalo. Zasmejala sem se in rekla, da nas nekdo obmetava s kamenjem. Starša sta bila tiho in mi nista odgovarjala. Zaslišala sem še kakšnih pet udarcev. Nato pa je začelo neprenehoma udarjati, kot bi nas kdo obmetaval s kepami. Saj je tudi v resnici bilo tako, vendar so bile kepe zamrznjene. Mama je zavpila: »Toča!«

Stisnila sem se v kot zadnjega sedeža in začela jokati. Zobje so mi kar šklepetali, grizla sem si nohte in se vsa tresla od strahu. Komaj sem slišala mamo, ki mi je rekla, naj vzamem vse tri odeje, ki so bile zložene na zadnji polički. Urno sem jih vse tri potegnila s police. Mama in očka sta se pokrila po kolenih in nogah, jaz pa sem se spet stisnila v kot sedeža in se pokrila z odejo čez glavo. Toča je razbila zadnjo šipo in razleteli koščki stekla so padali name. Še sreča, da sem bila pokrita z odejo. Vpila sem, očka pa je vozil kot nor. Vprašal je mamo, ali bi se ustavili pod drevesom. Vsa prestrašena mu je odgovorila, da ne sme ustavljati, ker se drevo lahko podre in nas zmelje z avtom vred. Uspeli smo se pripeljati do Ptuja.

Nisem se več bala za sebe, ampak sem se začela bati za kužka in ribice, če bi se razbile šipe v stanovanju. Na srečo so bile moje slrbi odveč. Strahu, ki sem ga prestala zaradi toče, pa še dolgo ne bom pozabila.

Daša Šarman, 6. c

MOJA PSIČKA

Moji psički je ime Loli. Ima belo dlako in zviti rep. Rada ima sir. Ko hoče na stranišče, praska po oknu. Za našo Loli slrbi ati. Ko stopiš na njo, cvili. Ko pa kdo pride na obisk, ga polži.

Gal Zmazek, 2. a

MOJ MUC

Moj muc ima črno-belo dlako in nima imena. Ko je bil še majhen, je imel ostre kremplje. Je zelo divji in če mu daš list, ga raztrga.

Včasih je v hišo prinesel miš. Moja mama pravi, da je debel kot sod.

Miha Sternad, 2. a

DOMAČA NALOGA

Z mamico sva naredili hiško iz papirja. Mamica mi je dala rjav papir in narisala kote. Izrezala mi je okna in vrata. Jaz pa sem naredila streho in dimnik. In hišica je bila končana.

Katarina Šamperl, 2. a

MESOJEDI DINOZAVER

Pod je piroraptor olimpius. Njegovi ostri kremplji so izjemno orožje. Ima največje možgane na planetu dinozavrov. Je kralj na otoku palčkov. Pregar je bil iz kraljestva velikanov. Med potovanjem je izgubil svojo družino.

Ko je prišel na otok, je pritegnil pozornost krokodilov. Pritekli so še mali rapatorji. Ko je Pod vstal, so krokodili zbežali. Raptorji so prav tako zbežali. Pod pa se je podal v notranjost otoka.

Naša zgodba se je končala natanko tam, kjer se je začela.

Miha Satler, 2. a

MOJ BRAT

Moj brat Jaka se rad igra z avtomobilčki. Jaz pa se rad igram z lego kockami in zelo rad rišem. Ko je lep dan, gre moj brat rad ven z mamico in mano. Jaka rad pije topli čaj in gleda risanke.

Nejc Herjavec, 2. a

Marko Vesenjaj, 1. b

ZAJČEK

SPOSODIL SEM SI ZAJČKA. STAR JE DVE LETI. JE IGRIV, SPI OB MENI, V SVOJI KLETKI.

IME MU JE MIKI. JÉ KORENJE, SOLATO, TRAVO IN SUHI KRUH.
JE SIVE BARVE. IMA DOLGA UŠESA IN MAJHEN REPEK.
JE SRČKAN!

Matic Damiš, 2. c

PAJEK IN MUHA

ŽIVELA JE MUHA, KI JE LETALA OB DREVESU.

ENKRAT SE JE ZAPLETILA V PAJKOVO MREŽO. KO JO JE PAJEK HOTEL POJESTI, GA JE MUHA MILO PROSILA: »PROSIM, NE POJEJ ME! SEM MUHA ENODNEVNICA IN NE BI RADA ŽE ZJUTRAJ UMRLA!«

PAJEK SE JE JE USMILIL IN POSTALA STA NAJBOLJŠA PRIJATELJA.

ŠE ISTI DAN STA ŠLA NA ROJSTNODNEVNO ZABAVO PAJKOVEGA PRIJATELJA. PAJEK JE S SEBOJ POVABIL TUDI MUHO.

SLAVLJENEC JE VPRAŠAL: »PAJEK, A SI PRINESEL MUŠJI POSLADEK?«

»NE, TO JE MOJA PRIJATELJICA,« JE REKEL PAJEK.

VSI PAJKI NA ZABAVI SO SE MU ZELO SMEJALI.

EN MED NJIMI JE REKEL: »MI JEMO MUHE IN JIH NIMAMO ZA PRIJATELJICE!«

PAJEK JE REKEL: »JAZ PA JO IMAM!«

IN Z MUHO STA ODŠLA Z ZABAVE NA TRAVNIK.

BIL JE VEČER IN PAJEK JE OBJEL MUHO TER REKEL: »ZADNJIČ V ŽIVLJENJU TE VIDIM. POGREŠAL TE BOM!«

»NE! NE BOŠ! KER NOČE UMRETI IN TUDI NE BOM!«

PAJEK JE BIL SREČEN.

Zala Veselič, 2. c

Miha Satler, 2. a

ŽOGICA SKOKICA

NEKOČ, V DAVNIH ČASIH, JE ŽIVELA ŽOGICA SKOKICA Z IMENOM PIKA.

ŠLA JE PO SVETU. PRIŠLA JE DO STRAŠILA.

»ŽOGICA, PROSIM, POMAGAJ MI ODGNATI PTICE NA POLJU!«

ŽOGICA SKOKICA JE ZAČELA SKAKATI PO POLJU.

KO JE ODGNALA PTICE, SE JI JE STRAŠILO ZAHVALILO.

Patricija Čeh, 2. c

Lana Kolarič, 3. c

NAJLEPŠE SANJE

Tekla sem. Tekla sem, na vso moč, brez razloga. Tekla sem mimo šelestečih dreves, ki so sedaj zelenela in se obujala od zimskega spanca, tekla sem po zemlji, ki je bila blatna od nedavnega dežja. Veter je nežno pihljal po mojem razgretem obrazu in me hladil. Ne vem, zakaj, vendar sem v tistih trenutkih teka opazila še najmanjšo podrobnost narave, ki je prej nisem nikdar zapazila; ptice, ki so skrito čebljale v grmovju, prelomljene veje, in popke, ki so se bočili nad mojo glavo, ter majhen potoček, ki je živahno žuborel. Tisti čas so se v meni mešali čudni občutki. Tekla sem naprej in za trenutek videla zajčka, ki se je plašno skrila za bližnje podrto drevo. »Zakaj nisem videla teh lepot že prej?« sem se vprašala. Odgovora nisem imela.

Tekla sem naprej, vendar sedaj počasneje. Zrak sem zajemala z vsemi pljuči in občutila sem, kako mi pronica skozi vse pljučne mehurčke in naprej v celice. Krasen občutek! V tej evforiji občutkov sem videla življenje. Življenje kot velik, neprekinjen krog, ki se znova in znova ponavlja. Videla sem, kako čebela skače s cveta na cvet, in tako oprahuje rožice, hkrati pa nabira med. Videla sem dve ptici, ki sta si dvorili. V svojem življenju sem že videla veliko, vendar nobena stvar ni imela tolikšnega pomena!

Sedaj sem pritekla na prostrano jaso, za katero se je zdelo, kot da se nadaljuje v neskončnost. Na vsako stran sem gledala veliko travnato ravnino. Zagledala sem veliko zeleno drevo, ki se je edino bohotalo na velikem zelenem polju. Urno sem stekla tja, da si odpočijem. Ko sem prišla do drevesa, sem komaj videla njegovo veličino in bila sem presunjena. Ukradla sem delček njegove hladne sence, se usedla ter se razgledala. Kako lep kotiček! V daljavi sem videla majhen gozdiček, v katerem sem prejel tekla, vse naokrog pa zeleno polje ter tu in tam kakšen majhen grmiček. Bilo je vstran od mesta in cest, tako da nisem slišala

nobenega hrupa, slišala pa sem cvrčanje majhnih žuželk in nežno petje ptic. Postala sem utrujena in naslonila sem se na mogočno deblo velikega drevesa. Ves ta živčav me je nežno uspaval.

Počasi sem odprla oči, vsa blažena od lepih sanj. Bil je vikend in tako sem lahko poležala malo dlje. Razmišljala sem o teh sanjah. Spomnila sem se, kako se je v meni porajalo vprašanje – zakaj.

Vendar danes vem odgovor, zaljubljena sem ...

Jana Lončarič, 9. c

Urban Gnilšek, 4. c

KRVAVA DUŠA ŠTEVILKA 13

(odlomek)

Bil je deževen dan, ko sem odhajal iz studia.

Med potjo sem, z vsakim korakom bolj, čutil SONČNI MRK, ki se je približeval. To so dnevi, v katerih je Zlo najmočnejše, in če ne bi bilo ljudi, ki bi se bojevali proti Demonom, bi svet izgledal drugače.

Hodil sem in nato zagledal neko žensko, ki je pravkar stopila pred stavbo, v kateri, mislim, da dela.

Te modre oči in svetlo rjavi lasje in malo rokerski stil oblačenja – prelepo, sem pomislil. Počasi sem se ji približal in jo opazoval. Opazil sem, da je pozabila dežnik. Zato sem začel korakati hitreje in ji nad glavo nastavil svoj dežnik. Pri tem je dvignila glavo in me pogledala naravnost v oči, jaz pa sem usmeril pogled drugam.

Nato je pogledala v torbico, kjer je nekaj iskala.

Vprašal sem jo: »A lahko kako pomagam?«

»Ne, samo ključe iščem,« je rekla.

Pogledal sem na tla in opazil, da so njeni ključi ležali na tleh, a tega ni opazila. Sklonil sem se in pobral ključe. Ključe sem dvignil v zrak in rekla je: »Hvala.«

Ponudil sem ji dežnik in vzela ga je.

»Kako pa ga naj vrnem? Vsaj telefonsko številko mi dajte, da vas pokličem ...«

A jaz sem medtem že izginil, kot bi me odnesel veter. Ozrla se je okoli sebe in nato na ročaju dežnika zagledala listek, ki sem ji ga pustil in na katerem je bila napisana moja telefonska številka.

Klara Gaberc Artenjak, 9. c

Tilen Žagar, 4. c

LAŽ ALI RESNICA

Na morju sem ujela ribo. Bila je drugačna kot druge. Na glavi je imela svetlo kronicco. Luske so se ji zelo bleščale. Odrešila sem jo trnka in jo dala v vedro. Nekaj časa sem jo opazovala. Naenkrat je skočila iz vedra. Takoj ko je padla na pomol, je postala ptica. Začudeno sem jo gledala, a nisem naredila niti koraka. Ko je ptička z elegantnimi zamahi odletela, sem stekla za njo. Naenkrat se je ustavila in mi rekla s tankim glasom: »Kaj mi storila bi, če riba ostala bi?«

»Spustila bi te,« sem se zlagala.

»Lažeš,« ja zavpila ptička.

Potem se spomnim le še, da sem padala in padala ... In padam še danes, kaj pa je bilo s ptičko, pa ne vem.

Prav gotovo ni odnehala in je iskala nove in nove lažnivce, jaz pa sem padala v sebi tako dolgo, dokler nisem priplavala iz laži in stopila k tistim, ki govorijo resnico.

Vita Pernat, 4. c

ČAROBNI JELEN

Nekega dne sem se sprehajal po gozdu. Slišal sem zvok, kot da bi cvilila košuta. Sledil sem zvoku in prišel do gozdne jase. Videl sem jelena, ki se je ujel v past. Sprva nisem naredil nič, potem pa sem se mu približal in z vso silo skušal odstraniti past z jelenove tace. Uspelo mi je. Ko sem mu odstranil past, se je jelen priklonil in se zahvalil. Rekel mi je: »Povej, fant, s čim naj ti to poplačam?«

Odgovoril sem mu: »Postani moj prijatelj, le to si želim.«

»Prav,« je rekel jelen, »ostal bom tvoj prijatelj, za večno.«

To je bil moj najsrečnejši dan v življenju. Rad hodim v gozd, saj ga vedno srečam in se igram z njim vse do noči.

Urban Brenčič, 4. c

KO JE URA PRVIČ ZATIKTAKALA

Nekoč, predavnimi časi, je živel star siv možakar, ki je hrepenel po spoštovanju. Edino bitje, ki ga je spoštovalo, je bil njegov hrček Runi. Star možakar ga je imel tako rad, da ga je hranil tudi po osemkrat na dan. Ubogi hrček se je zato preveč zredil in možakar mu je naredil kolo. Hrček ga je neznansko oboževal!

Nekega večera, ko je možakar že trdno spal, je v njegovo skromno hišico vstopila vila, Mila po imenu. Ob hrčku je pustila neko nenavadno napravo, ki je imela številke, kazalce in je bila okrogla. Naslednjega jutra, ko je sonce že vzšlo, je možakar zagledal to napravo. Gledal jo je z velikim začudenjem. Kar naenkrat se mu je porodila čudovita zamisel. Poiskal je vrvico in napravo privezal na Runijevo kolo. In začelo je tiktakati. Možakar je bil presenečen in novico je takoj razširil po mestu. Napravo so poimenovali ura.

Možakarja so vsi spoštovali in želja, da bi ga ljudje spoštovali, se mu je končno uresničila!

Nuša Muršič in Lea Šalamun, 7. b

Danaja Ficjan, l. b

KAKO NASTANE PASULJ

(Zapis v pogovornem in narečnem jeziku)

Nekoč je prišel lačen mož domov: »Porka dija, ženka, kak sn lačn!«

Žena pa mu je odvrnila: »Pol pa bon vzela toti vejki pisker!«

Mož pa je odvrnil: »To mi delaj! Jas sn tak lačen. Pasul mi naredi.«

Žena ga je začudeno pogledala in ga vprašala: »Pasul? Ke pa te je to – PASUL?«

Mož ji je, ves presenečen, da žena ne ve, kaj je pasulj, pomagal pripraviti jed.

Rekel je: »Vzemi pisker pa fižol notri vrži!«

Žena je dala v lonec fižol, vodo, in vse, kar ji je možek še naročil, ter vse skupaj pristavila na štedilnik.

Vprašala je: »Ke pa te ze narejim?«

Pa ji je mož prijazno razložil: »Joj, ženkica moja, na dvesto dvajsti priklopi, pa bo!«

Tisti dan sta se mož in žena tako »napokala« pasulja, da nista mogla tri dni vstati ...

Miha Damiš in Žan Bukvič, 7. c

VIŠNJINO PISMO (Poskus grozljivke)

Spet to praznovanje! Spet to ...! S temi...
S temi ...

Spet bodo hoteli, da skupaj pojemo in prižigamo sveče. Spet se bomo morali smeјati. Morala bom postaviti zvezdo na vrh smreke.

Le kaj hočejo od mene?

Vse jih sovražim! S svojim prilizovanjem, na videz prijaznim obnašanjem, mi režejo srce, da mi krvavi ... Krvavi mi duša ... najraje bi kar zakričala.

Jaz hočem samoto! Uspelo mi bo. Vse bom pobila. Razrezala jih bom. Če že hočejo jelko, jih bom zakopala pod njo. Njihova srca pa izrezala in jih napičila na vrh novoletnih jelk. Tam bodo za vedno ostali v božičnem paketu.

Jaz pa bom končno uživala, sama, in živela v miru. V miru!!

Poljubček! Vaša Višnja.

Danaja Gnilšek in Sanja Špindler,
9. a in 9. b

VAMPIRSKA ZGODBA

(Poskus grozljivke)

Bliža se mrak. Postanem lačen. Ne preostane mi drugega, kot da začnem piti kri. Zgodilo pa se je, da sem iz novinca izsrkal zastrupljeno kri. Tega nisem vedel, dokler ...

Zjutraj sem se zbudil z razcefranim želodcem. Črevesje pa se mi je ovijalo okrog vratu. Želel sem si živeti, zato sem se nekako moral rešiti iz te godlje. Sekunde so se vlekle v neskončnost. Sonce je že začelo vzhajati, medtem ko sem jaz še vedno ležal na trdih tleh s črevesjem, ovitim krog in krog vratu ter z razcefranim želodcem.

Začel sem se taliti. Moje telo ni preneslo sončne toplote. Koža je postajala porozna, začela je izginjati. Vendar se nisem vdal. Izvlekel sem se v temen kot, kjer me svetloba ni mogla dohajati.

Še zdaj sem v tem kotu in čakam na priložnost, ko bom spet lahko začel srkati kri in v temni noči spet hoditi po hišah, temnih prostorih ...

In nabirati moči za nov dan, nov mesec, novo leto ...

Eva Štefanec in Katja Cajnko, 7. c

● VELIKANU

Nekoč je živel majhen deček, po imenu Homer, ki je želel postati velik. Živel je v majhni vasi z bratcem in s sesticama. Ker je bilo v vasi veliko dela, je deček želel pomagati. Njegov brat je bil velik in močan fant, on pa ne.

Nekega dne se je Homer odpravil v gozd. Tam je srečal majhnega možička. Homer ga je vprašal, kdo je. Odgovoril mu je, da je palček Parkljič. Parkljič ga je vprašal, kaj počne tako majhen fant v tako velikem gozdu. Homer mu je odgovoril, da bi rad pomagal bratu pri delu, vendar je premajhen za to. Parkljič je Homerja peljal h glavnemu palčku Davidu. Ta ga je spremenil v pravega velikana.

In Homer je od takrat naprej vedno pomagal bratu ...

Urška Muhič in Maja Pavlič, 7. c

SMEŠNO PISMO IZ VESOLJA

Draga moja družinica!

Če ste mislili, da vas pogrešam, ste se hudo motili. Tukaj, v vesolju, smo se mi in drugi astronauti, ki so prišli sem poleg mene, spoprijateljili s čudnimi prišleki, ki trdijo, da prihajajo z Marsa.

Radi plezamo po kometih, letamo po vesolju z njihovimi letečimi krožniki, pijemo pa izvirsko vodo z Lune. Ob enem izmed izvirov smo si že postavili naselje, v katerem vodo predelujemo v mehki žele.

Zato mi torej ne pošiljajte več vaših pogačic in juhic, ker nisem lačen. Osebo pa sem bil že tudi na Marsu, kjer sem spoznal Budo Bédaka, ki načrtuje atentat na vašo ljubo Zemljico.

Vso srečo!

Matic Rašl, 6. b

DOMAČA NALOGA

Nekoč je živel deček, ki ni maral domače naloge.

V šoli so pa vsak dan dobivali domačo nalogo. Njegovi sošolci so jo naravnost oboževali, on pa ne. Vsak dan so se prepirali. Deček, ki ni maral naloge, je vedno govoril, da je domača naloga nekaj groznega. Sošolci pa, da je to nekaj najlepšega.

Naenkrat pa je deček opazil, kako gre njegovim sošolcem dobro v šoli. Sklenil je, da bo začel delati domače naloge.

Z leti je domače naloge celo vzljubil in tudi s sošolci se ni več prepiral.

Vid Sušek, 6. b

O ZAJČKIH, KI SO SE IGRALI DOOOOOLGE SKRIVALNICE

Zajčki so se razposajeno igrali. Največji zajček, ki mu je bilo ime Bine, jih je opomnil, da ne smejo tako divjati. Skušal se je domisliti nove igre.

Spomnil se je, da bi se lahko igrali skrivalnice. Mali zajčki so ga vprašali, kako se igra skrivalnice. Bine je pojasnil, da mora eden izmed njih šteti do deset, drugi pa se medtem skrijejo.

Prav Bine je bil izštet, da bo mižal. Igra se je začela. Zajčki so se med štetjem dobro skrili. Ko je končal, je Bine pogledal na levo in desno, a zajčkov ni bilo opaziti.

Stekel je v gozd. Izkazalo se je, da odločitev ni bila najboljša. V gozdu je v grmu našel repek. Mislil je, da je zajčkov, a je bil jazbec. Vljudno se je opravičil in odšel naprej. Med listjem je našel dolg tanek repek, ki tudi ni bil zajčkov, ampak miškin. Bine se je tudi njej opravičil in odšel naprej.

Kmalu zatem je zagledal nekaj špičastega. Vendar niso bila zajčja ušesa, ampak ježkove bodice.

Čez nekaj časa je prišel do votline. Ko je hotel vstopiti, ga je ustavila lisica. Bine je kot strela odskakljal.

Ko je bil že na travniku, je videl, da se v visoki travi nekaj premika. Bili so mali zajčki, ki so se zares dobro skrili. Začuden so bili, kje je Bine tako dolgo hodil. Ko jim je povedal, koga vse je srečal med iskanjem, so se odločili, da svoji igri podaljšajo ime. Tako se bodo naslednjič igrali doooooolge skrivalnice.

Jerca Feguš, 2. c

Nejc Herjavec, 2. a

COPATI

Nekoč je živel deček Peter, ki je bil zelo reven in tarča posmeha v šoli.

Nekega dne je pomagal sosedu Lojzetu v njegovi trgovini in našel nenavaden par copat, ki so bili beli kakor sneg. Vzel jih je in odšel.

Naslednji dan si je na športnem dnevu obul te copate. Tekel je kot rekorder Bolt, celo hitrejši je bil za eno sekundo. Ugotovil je, da so copati čudežni. Sošolci so postali prijaznejši do njega.

A s časom so se mu copati strgali in umazali. Pri teku ni bil več tako hiter. Pri športni vzgoji se je osmešil, ko se je spotaknil in z obrazom padel v blato. Pobral se je in pogledal uničene copate. Bil je nesrečen, a poskušal je teči dalje. Tekel je in vztrajal do cilja. Sošolci so mu zaploskali. Njegov obraz je žarel od zadovoljstva. Sezul je copate in jih s težkim srcem vržal stran.

Ko je sosed Lojze slišal za Petrovo nesrečo, je v trgovini poiskal nove in mu jih v paketu poslal kot darilo. Peter je takrat postal najboljši šolski atlet.

Tilen Terbuc, 7. c

COPAT IN NOGA

Nekoč je živel copat. Bil je zelo žalosten in osamljen, saj nikakor ni našel noge, ki bi bila ravno pravšnja zanj. Zato se je odločil, da bo šel iskat ustrezno nogo. Iskal je in iskal, in kar naenkrat je predenj stopila velikanska noga. Copat ni vedel, kaj bi. Ker je bila noga popolnoma bosa, jo je vprašal, če lahko stopi vanj.

Noga pa mu je odvrnila: »Ne, ker preveč zaudarjaš!«

Copat je bil užaljen in je šel naprej iskat srečo. Šel je pogledat v trgovino. Ko je bil tam, so bile okoli njega same obute noge.

Čez nekaj časa je vstopila bosa, umita noga. Copat je že hotel do nje, da bi jo vprašal, ko ga je naenkrat zgrabila velika roka. Zakričal je: »Na pomoč, na pomoč!« Nihče ga ni hotel rešiti. Roka ga je umila in obesila na nekakšen obešalnik. Izvedel je, da je v prodaji.

Naslednji dan je spet prišla tista bosa noga in ga kupila. Srečno sta živela skupaj – copat pa se je vsak dan skrbno umival.

Gašper Kozar, 7. c

ZGODBA O ČUDEŽNIH COPATIH

Nekega dne se je Matic odpravil v gozd nabirat gobe. Hodil je in hodil, na jasi pa je zagledal veliko gobo. Utrgal jo je in odnesel domov. Doma je gobo opral in shranil v omarico pod posteljo. Prišel je večer, ko se je Matic odpravljal spat. Ko je spal že nekaj časa, ga je prebudila svetloba iz njegovih copat. Zelo se je prestrašil, saj ni vedel, kaj se dogaja z njegovimi copati. Hotel si jih je nataktni, ko so naenkrat skočili pod posteljo, ukradli gobo in odleteli skozi okno.

Naslednjega dne se je Matic spet odpravil v gozd. Po nekaj minutah hoje je na isti jasi, kjer je utrgal gobo, našel svoje copate. Odhitel je do njih in si jih nadel. Naenkrat je padel v globok

spanec. Zbudil se je v pravljичni deželi, kjer so rastle same zlate gobe. Ko pa je hotel eno od njih utrgati, se je zaslišal glas : »Matic, kje imaš copate?«

Matic je pogledal na svoje noge in ugotovil, da jih nima na sebi.

Glas je spet rekel: »Pridi k drevesu. Za drevesom so copati. Vzemi jih in odidi.«

Matic je tako storil. Vzel je copate in zaspal.

V sanjah mu je glas še zadnjič rekel: »Matic, nikoli več ne nabiraj velikih gob, saj imajo čudežno moč. Pusti jih, naj rastejo!«

Zbudil se je na jasi, hitro vzel copate in odšel domov. Njegovi copati so bili odslej čudežni – pozimi so ga greli, poleti pa hladili.

Toni Pernat, 7. c

TININ ZIMSKI DAN

V torek zjutraj je Tina pogledala skozi okno in videla bele kosme snežink. Takoj je obula že dolgo pripravljene snežke in oblekla svojo belo bundo, na glavo si je poveznila pisano kapo, okoli vratu si je ovila šal, na roke pa nataknila rokavice.

Stekla se je igrat na sneg. Čez nekaj časa se je spomnila, da mora v šolo. Šla je po torbo in zaklenila vrata.

Pohitela je v šolo, ker je imela dodatni pouk. Pouk je potekal kot običajno, ure so se vlekle v neskončnost, razen športne vzgoje, saj so šli ven na sneg. Vsak je moral narediti veliko kepo, iz katere so nato

naredili iglu. Po poti domov jo je nek učenec nakepal, zato je hitro stekla domov. Naslednji dan so se odločili, da bodo šli z družino smučat na Pohorje. Vzeli so smuči in odšli. Mama in oče sta tarnala zaradi poledice. Tina se je najprej malo smučala, nato pa so šli v lokal na kakav. Ko so se spočili, je oče naučil Tino in njeno sestro Tanjo voziti slalom s smučmi. Spoznala je prijetno deklico Klaro, s katero sta postali prijateljici. Tina je preživela lep konec tedna.

Tjaša Lorbek, 4. b

Sofija Tatjanko-Živko, 6. b

PESMI IN UGANKE HODIJO PO SVETU?

OTROCI

Največje na svetu bogastvo zraven zdravja
je,
kadar otrok v srečno družino rodi se.
Od takrat naprej se čisto vse spremeni,
čas pa neizprosno hiti.

Vrtec, šola, študij in poklic,
že od rojstva za otroke življenjski je klic.
Otroštvo žal vsem hitro mine,
a v nas pusti vsaj čarobne spomine.

Beseda otrok večkrat žal ostane le beseda,
marsikdo se tega sploh ne zaveda.

Ljubezen srčna do staršev in nazaj,
recept je pravi za družinski raj.

Profesorji, sodniki, zdravniki, politiki,
vojaki,
po vsem svetu so ugledni že veljaki.

Od zore do mraka vsi skupaj smo ta pravi
borci,
a globoko v nas se skrivajo še otroci.

Benjamin Borojevič in Patrik Prelog, 7. a

ESKIM

Pozor! Achtung! Danger! Nevarnost!
Eskim spi!

Joj, se razjezi, če ga kdo zbudi!
Utrujen Eskim se zbujaja,
zdaj je že skrajna nuja,
da na lov gre.

Vpreže sani in brž na lov,
psi pa delajo HOV, HOV.
Ko dovolj nalovi, pa reče:

»Zdaj pa domov!«
Doma ga opominjajo:

»Danes je sinov rojstni dan!«
Eskim odgovori:
»Brez skrbi, pripravite goro mesa,
zdaj bo pojedina.«

Aljaž Simonič, 4. a

PRAZNIČNI VEČER

Večer se je zbudil
je luno s sabo vzel,
so zvezde prihitele,
svetlikati začele.

Lučke so v mesto prispele,
vesele praznike zaželele.

Lana Kolarič, 3. c

ZABAVNI POGOVORI

Pogovarjam se z veliko ljudmi,
včasih pridejo na svoj račun morski psi,
če niso razjarjeni.

Pogovarjam se s planetom
iz pete galaksije,
včasih s krtom,
ki po zemlji rije.

Pogovarjam se s predsednikom Obamo,
za mojim hrbtom vidite tudi Dalajlamo,
Pahor in Kosorjeva sta pogovor končala,
mene bosta za nasvet vprašala.

Pogovarjam se z veliko ljudmi,
znanimi in navadnimi,
k meni hodijo na pogovor tudi živali,
sloni veliki in kuščarji mali.

Jure Pišek, 5. a

PESEM O SKLANJATEVAH

O, sklanjatev, ti, sklanjatev,
posebnosti imaš
in nikoli se ne vdaš.

Ti težka si tako zelo,
da je nam vsem zelo hudo.
A ne bomo se predali,
saj na koncu bomo vse znali.

In zdaj nestrpni smo postali,
saj bi s tem radi končali:
pohitimo, svinčnike vzemimo
in sklanjatve ponovimo!

Matic Branda in Tilen Kmetec, 7. a

PESEM O KURENTU

PUST, POLN SLADKIH UST,
PRIŠEL JE K NAM, V VAS,
VSE MASKE POMEMBNE SO,
A KURENT ZELO, ZELO,
PISANI TRAKOVI, NOS,
KURENT NI NIKOLI BOS,
ZVONCI TEŽKI SO,
NA RAMENIH JIH NOSI,

IMA VELIKE OČI,
VEČJE KOT MI.

ČE BO PRIKLICAL POMLAD,
BO MESTO VESELO!

Vida Glatz, 2. c

DRAVI

Ti, ki pod mostom plavaš
in daješ Ptuju lep izgled,
ti, ki z mano stopaš v ta širni svet
in spremljaš me na poti večni.

Nad tabo zvezdnato nebo,
krog tebe pa odpadki večni,
ljudje ti kvarijo lepoto to,
ki te krasila več ne bo.

In tekla večno ti ne boš,
ko življenje izgubila boš
in Ptuj bo izgubil svoj čar,
ker tebe večne bo nikdar.

Ana Maja Bernhard in Tina Martinič, 7. a

Marko Šegula, 5. a

NAŠI ZEMLJI

(posvetilo)

Nikoli več ne boš takšna, kot te človeštvo zdaj gleda,
A se veliko ljudi
Še vedno problema onesnaževanja ne zaveda
In premalo ljudi za naš planet skrbi.

Zemlja naša, le kaj bo s teboj?
Enkrat za vse naj bo skupaj pogoj:
Moramo z energijo varčevati, odpadke ločevati in
Lepo z okoljem ravnati!
Jasno, da rešujemo te, Zemlja, mora biti vsem
In rešiti moramo že enkrat ta problem!

Nataša Divjak, 9. b

Let Lovse, 4. c

CVETJŦE

Roža, lepo cvetoča,
lepe cvetove imaš –
lepotica rdeča,
lepa cvetlica.

Utrgala bi te,
a si prelepa,
ovenela bi,
ti, rožica rdeča ...

Špela Pihler, 5. a

OBUP

»Ne, ne, ne,« so kričali
in se nato v usodo so vdali.
Sedaj nič več ne kričijo,
samo še pogubno ihtijo,
svoje prejšnje življenje
nazaj si želijo.

Bernarda Petek, 8. b

NAPISALA BOM PESEM

Napisala bom pesem, kar tako,
brez razloga.
Napisala bom pesem, za družino,
prijatelje in še za koga.
Napisala bom pesem, polno verzov,
metafor in rim.
Napisala bom pesem mojih skrivnosti
in to, česar si najbolj želim.

Kaj pa če se besede ne bodo povezovale?
Ali pa pesem ne bo imela smisla v sebi?
Kaj če se besede, ki naj bi bile rime, ne
bodo poznale?
Takrat bodo moje misli spet pri tebi,
in bo vse spet »okej«
in bom pisala pesem naprej.

Kaja Caf, 9. b

ČLOVEK

Sem človek,
navadna brezbrizna pošast, vsak izmed nas
hoče oblast.

Vse pred seboj podiram,
na nič se ne oziram.

PA KAJ!

»Sem največji, najlepši,«

si misli vsak,

»oh, poglej tega, kakšen junak!«

TODA ...

Na skrivaj solze prelivam,
sam pred sabo se skrivam.

Nekje vidim lažen nasmeh, poln lakomnosti,
drugje pa shujšan obraz, poln skromnosti.

TA SVET DRVI V PREPAD!

Jaz, človek,

uničujem svoj največji zaklad.

SICER PA ...

»Pozdravljen, sem človek, navadna
brezbrizna pošast ...«

Bernarda Petek, 8. b

ODA ČOKOLADI

Črno, belo in dehteče,
kot sadež rajski, zelo dišeče,
za grofa in za grajski dvor,
za reveža to ni izbor.

O, čokolada, lepi dar,
za um človeški je redar,
ko temna je, še bolj miri,
harmonija se sprosti.

O, čokolada, lepi dar,
za jezik to je čedna stvar,
zaziblje te v sladki sen,
za dušo in telo mesen.

Lepota se pokaže ti,
ko košček en odgrizneš ji,
čeprav to ni kot kosilo,
jo uporabiš za sladilo.

Dandanes pa živi povsod,
je v Afriki bil nje porod,
najbolj znana je v Švici,
Amerika jo jé na pici.

Aljaž Tumpej, 9. b

Žiga Letonja, 5. c

NEBOVIČNIKI

Dvigujejo se v nebo,
tam z oblaki se igrajo,
kaj za to.

Ko pa pride človek gor,
nehajo se igrati,
seveda,
takoј morajo pri miru stati.

To je čudo
in čudo vedno bo,
dokler se ne bo našel kdo,
ki njihovo skrivnost razkril bo.

Jernej Domanjko, 5. b

POMLAD

Sonce v pomladi
veliko žarkov na nas spusti.
In končno,
prava pomlad je vedno tam,
kjer si ti.

Blaž Farič, 5. b

MOJE MESTO JE PTUJ

Moje mesto je Ptuj,
zame je kot dragulj,
zame je roža pomladi,
zame je sadež,
ki imamo ga radi.

Moje mesto je Ptuj,
staro, lepo in nežno,
pozimi pa je tako lepo, lepo snežno.
Moje mesto je Ptuj ...

Dora Benčevič, 5. b

MAMICA

Si delovna, čustvena,
prijazna zelo,
do mene posebej,
saj otrok sem tvoj.
Prijazna kot sonček
in cvet, ki diši,
in vsak tvoj poljubček
velja za tri,
saj moja mamica si ti.

Maksim Jabločnik, 5. b

NE TRUDI SE

Ne trudi se,
videti v temi,
ker vedno spodleti.
Ne trudi se gledati v sonce,
ker te oslepi.
Ne zatiskaj si oči
pred resnico,

čeprav marsikdaj boli.
Ne trudi se
pokazati druge plati,
raje bodi to,
kar res si.

Katja Herga, 8. b

LESI SE VRAČA (PESEM Z MEDMETI)

»Hov, hov, brž domov!«
Lesi si v glavi pravi,
ko teče po mehki travi.
»Hov, hov, brž domov!
Oh, koliko bo še rek in bregov?
Joj, koliko pa še cest in mostov?«

»Ci, ci, nov dan se budi!«
poje ptička na drobni vejici.
O, Lesi pa še kar hiti,
da niti trenutka ne izgubi.

Brrr, kako se je ohladilo,
ko se sonce je za oblake skrilo.
Ej, Lesi, tja poglej!
Ali ni to tvoj dom? Povej!
»Hov, hov, hitim domov,
ker moj dom je točno tam
in ne grem drugam!«

Nataša Divjak, 9. b

ZOBNA MIŠKA

Ko pride mama:
»Av, zob mi je izpadel!«

Ko sem sama:
»Juhu!«

Zobek pod vzglavnik skrijem:
»Psssst!
Da ga ne bo kdo našel!
Razen zobna miška,
seveda!«

Ko zaspim, pride,
tiho, tiho, skoraj neslišno
se pritihotapi v tvojo sobo,
potem pa zobek vzame,
tiho, tiho in
odide.

A za nagrado,
za junaka brez zobka,
majhno darilo pusti!

Julija Menoni, 4. c

JAZ ČAROVNIK

Pričaral bi si
mačka,
izrezano bučo
in veliko staro vilo,
v kateri bi strašilo,
metlo, grčavo, debelo,
da z njo letal bi veselo,
netopirja ali dva,
ki okrog bi letala.

A to še ni zgodba vsa,
v moji hiši
črn je pes doma.

Let Lovse, 4. c

USTA

Usta so velika,
kadar jih sladoled zamika,
takrat se nikoli ne zaprejo
in kar naprej žrejo in žrejo.

A ko sladoleda več ni
in zelenjava nastopi,
usta se zaprejo
in nikoli več se ne odprejo.

Mama zato reče:
»Zelenjava je vendar zdrava,
uživaj jo vsak dan,
da ne boš bolan!«

Eva Petrovič, Urška Bezjak, Klara Mesarič
in Nuša Vučinič, 6. a

Jure Pišek, 5. a

OČI

Oči so lahko lepe ali pa slepe.
Včasih so modre kot morje,
zelene kot trata
ali rjave kot ptičja jata.

Oči vidijo vse naokrog,
tudi največji pok.
Večkrat se zazrejo v nebo,
ker je za njih to lepo.

Zvečer, ko tema prispe,
se za oči počitek prične.
Takrat pridejo v svet sanj
in začne se sanjski dan.

Ko se zjutraj zbudijo,
se zelo razveselijo,
saj jih nova pustolovščina čaka
in iz njih naredi junaka.

Lucija Sevšek, Nuša Majcenovič, Aljaž Urek
Mesarič, Metod Cvetko in Žaš Belšak, 6. a

IGRANJE Z BESEDAMI

Domača naloga?
Zakaj je ne bi poimenovali kar domača
nadloga?

Naš urnik je natrpan kot kurnik.
Torej urnik spremenimo v kurnik!

Zvezek je dolgočasen,
in ker je lačen,
naj zvezek postane zrezek.

Petra Toplak, 6. b

HECNE RIME

Kuli se muli,
ker ga čevelj žuli
in postane puli,
ki samo še kruli.

Berilo se umije
in se v banjo skrije,
ko pa se umije,
se kot krt zarije.

Matic Rašl in Žan Muhič, 6. b

SREČA

Sreča se skriva v majhnih stvareh ...
Lahko je darilo ali pa le nasmeh,
lahko je kos papirja in lahko je beseda,
lahko se zapiše ali pa enostavno samo
gleda.

Sreča lahko je lepa misel, ki jo izgovoriš,
srečo lahko prejmeš ali podariš,

sreča je trenutek, ko doživiš uspeh,
je vodilo po raznih poteh.

Občutka sreče se opisati ne dá,
vem le to, da prihaja iz srca.

Nuša Ogrizek, 9. a

KIP IZ PORCELANA

Zdaj zaradi tebe imam veliko skelečih ran,
saj si, kot bi gradil te porcelan.
Od takrat, ko se med nama ljubezen je
začela,

ti bil si vse, kar jaz sem imela.

Zdaj vem, da bila sem tako zelo predana
nekomu, ki je kot kip iz porcelana.

Ti odšel si, ostala sem sama,
čeprav si vedel, da vse zate bi dala.

Ti odšel si brez slabe vesti,
čeprav si vedel, da bom jokala.

Si, kot gradil bi te porcelan,
brez čustev ... veš, da nikdar ne boš izdan.

A ljubezni ne boš doživel niti za hip,
ker od znotraj boš vedno trden kot kip.

Vse, kar si naredil, je, da si me ranil,
saj nimaš srca, kjer čustva bi hranil,
saj si, kot bi gradil te porcelan –
brez iskrenosti, občutkov greš v vsak nov
dan.

Tebe lahko bi zlahka skiciral,
tam, kjer je prsni koš, vse bi zradiral,
pripisal bi: TUKAJ NIČESAR NI,
TO JE ČLOVEK, KI GA PORCELAN
GRADI.

Ker me ne vidiš v srce, ne veš, kdo sem jaz,

gledaš le v prazno in ne v moj obraz,
ti rojen si brez čustev, brez srca,
a priznam – še vedno ti pripadam vsa ...

Nuša Ogrizek, 9. a

Eva Petrovič, 6. a

PESEM O TVORJENKAH

Plesalci plešejo na plesišču,
gradbeniki gradijo na gradbišču,
pevci pojejo, potniki potujejo,
besede z besedami teknujejo.

Iz zdravja nastal je zdravnik,
iz bolezni pa bolnik,
majha miza zdaj je mizica,
majhna ptica - ptičica.

Brez čebel ni čebelnjaka,
ni vojske brez vojaka,
brez loja ni lojenk,
brez netvorjenk ni tvorjenk.

Marina Stankov, 9. d

VODNI VERZI

Na nebu se kopičijo oblaki
in se gledajo v mlaki ...

Voda žlobudra
in ptice gledajo z neba.

Zemlja se veseli,
ker vodo dobi ...

Žan Berghaus, 9. b

ZASVOJENOST

Zakaj jaz tebe potrebujem
ali brez tebe v brezpotju plujem?
Ali lahko brez tebe živim,
da se te odvadim - kaj naj naredim?
Samo enkrat se je zgodilo,
a se od takrat velikokrat ponovilo.
Verjamem vase in v svoje moči,
zapustil te bom, četudi boli.
Obljubil sem si, da bom končal,
le kateri prijatelj bo z mano ostal?
Jezem sem nate in vem,
da brez tebe lažje bi bilo vsem.
Enkrat, dvakrat, trikrat, štirikrat,
vsakič poskusil bi te znova rad.
Nočem tako živeti
in s tabo prehitro umreti!
Odrekel se ti bom in znova zaživel,
odločil sem se, da bom uspel.
Sam brez tebe bom srečen,
toda spomin nate bo večn.

Tako bova zdaj končala,
za vedno si tujca postala.

Danaja Gnilšek in Iza Malovič, 9. a in 9. d

SONG O STAROSTI

Starost ni kakor mladost,
saj ima veliko modrost,
ima tudi nekaj reči,
ki jih v mladosti ni.

Ima en tak del,
ki ga do zdaj nihče ni razumel,
a zdaj je drugače,
ker odgovor že skače.

Jaz pa mirujem,
ker že cel dan pesem kujem,
a zdaj se že sklanjam,
ker se starosti klanjam.

Ana Zemljč, 7. c

ZIMA

Zima je ledena,
vsakomur vesela,
ko se na saneh spustimo,
po hribu oddrvimo.

Belo je povsod,
srečno ponekod.
Mama stoka,
zebe jo,
očetu avto noče vžgati,
mora peš odpotovati.

Sneg srečo nam prinese,
ko z neba sneži,
tam, sredi poljane, snežak stoji.

Anamarija Uršič, 4. b

Vita Solina, 3. c

LEPILO ZA BESEDE

Lepilo lepi kakor blisk –
lahko zalepi srce na srce
in še kaj ...

Lahko na morju živi
in nanj zalepi ladje.

Lahko zlepi vsakdanje besede,
da postanejo nevsakdanje ...

Živa Bombek, 6. b

Pia Panič, 3. b

AKROSTIHEC

Prešeren – kralj poezije,
rime v sonete zlije.
Einstein ga ne dohiteva,
še Kopitar ga postrani gleda!
Elik sir za pesni potlej spi je,
roka njegova jih na papir zlije.
Eden, edini – poroča nam vestnik,
naš največji slovenski je pesnik!

Miha Zupanič, 8. a

UGANKI

Trese se in trepeta,
kupček pod seboj ima.
(sito)

Pomladi zeleno, jeseni rumeno,
pozimi belo, a poleti sadežev zrelo.
(sadno drevo)

Lucija Sevšek, 6. a

UGANKA

VELIKO KORISTNEGA VSEBUJE,
OGROMNO INFORMACIJ PRIKAŽUJE,

LJUDI POUČUJE IN POVEZUJE,
OB VIRUSU PA SE SESUJE.

(internet)

Eva Petrovič, 6. a

UGANKA 1

Kdo je tista tatica,
ki krade noč in dan,
kar se svetí, vse vzame,
prstan v svoje gnezdo dá?

(sraka)

UGANKA 2

Kaj je tista stvar,
ki stoji za božič v sobi
noč in dan.

(božično drevo)

Nuša Majcenovič, 6. a

ŠOLSKA UGANKA

Naša je velika,
ob ribniku stoji,
otrok se veseli,
nekaj novega jih nauči.

Tu dobijo naloge
in druge vse skrbi,

zato v soboto in nedeljo
so veseli,
ko _____ ni.

To je šola.

Matej Ocvirk, 4. c

Zarja Škrjanec, 3. b

SVET, SVETA, SVETO ...

Tomo Križnar, naš veliki človekoljub in borec za ljudi, neprestano ponavlja: »*Svet, v kakršnem živimo, poka po šivih! Sesuva se! Izginja ...*«

Zelo težke besede, toda če se malo ozremo naokrog, bomo videli, da nekaj res ni v redu: vse več je revnih ljudi, vse več je ljudi po svetu, ki nimajo niti vode, ki jim narava ne prizanaša. In tu so še številne bolezni pa klimatske spremembe, ki so posledica onesnaževanja in zloma naravnega ravnovesja. To je torej svet, v katerem živimo. In to bo še bolj svet, v katerem bodo živeli mladi, ki jih čakajo zahtevne naloge. Morda bo najzahtevnejša med vsemi ponovno poiskati človeško jedro in si priznati, da več tako ne gre. Na eni strani ljudje ne vedo, kaj vse bi pojedli in zmetali vstran, na drugi umirajo zaradi lakote. Na eni strani grozljivo materialno kopičenje, na drugi strani popolna beda.

In naj se sliši še tako osladno, rešijo nas lahko le človečnost, ljubezen in prijaznost. Nobena politika, nobena filozofija, noben parlament, nobena znanost – vse to bo nič, če bomo pozabili biti ljudje ljudem.

In vse se prične pri misli in besedi ... Kot te pesmi, pripovedna besedila in drobni dramski poskusi, s katerimi otroci kažejo s prstom na nas, odrasle, in kritično opažajo,

da bo nekaj potrebno spremeniti. Morda tudi zato letošnja tema ob dnevu šole: Otroci sveta. Kajti prav otroci so tisti, ki se gledajo v ogledalu nas, odraslih. Vprašajmo se torej, ali je odsev, na katerega so naleteli, res to, kar si želimo zanje?

Kaj pa če bi zamenjali vloge in bi se odrasli pogledali v ogledalo otrok? Veliko zanimivega bi videli, spoznali, se naučili.

Znameniti dramatik William Shakespeare je nekoč dejal, da je ves svet oder, kakor smo naslovili prvo, dramsko enoto v novem glasilu. Če bomo pustili otrokom, da zrežirajo svojo veličastno predstavo, sem prepričan, da med ljudmi ne bi bilo glavnih in stranskih vlog, prav tako njihova gledališka predstava ne bi obravnavala hiranja zemlje, ubijanja živali, terorizma, vojn in lakote, pač pa sožitje, ljubezen in razumevanje.

Hvala vsem učencem in učenkam za vse navdihujoče besede, učiteljem za literarni posluš, ravnateljici Tatjani Vaupotič za podporo pri nastajanju glasila, knjižničarki Editi Čelofiga za likovno uredništvo in Mateju Sužniku za končno oblikovanje glasila.

David Bedrač

Kazalo

VES SVET JE ODER!.....	3	ZAJČEK.....	14	OBUP.....	28
ZNANSTVENIK FRANCI SREČA		PAJEK IN MUHA.....	15	NAPISALA BOM PESEM.....	28
VOLKODLAKA.....	5	ŽOGICA SKOKICA.....	15	ČLOVEK.....	29
LJUBEZEN MED HOBOTNICO IN		NAJLEPŠE SANJE.....	16	ODA ČOKOLADI.....	29
KITOM ZOBATCEM.....	4	KRVAVA DUŠA ŠTEVILKA 13.....	18	NEBOTČIČNIKI.....	30
PAPAGAJČKI.....	5	LAŽ ALI RESNICA.....	19	POMLAD.....	30
BREZ NASLOVA.....	5	ČAROBNI JELEN.....	19	MOJE MESTO JE PTUJ.....	30
POŠLJI ZGODBO DALEČ PO		KO JE URA PRVIČ.....		MAMICA.....	30
SVETU.....	6	ZATIKTAKALA.....	19	NE TRUDI SE.....	31
PRESTOP (ODLOMEK IZ 1.		KAKO NASTANE PASULJ.....	20	LESI SE VRAČA (PESEM Z	
POGLAVJA).....	6	VIŠNJINO PISMO.....	20	MEDMETI).....	31
MOJA PSIČKA BELLA.....	7	VAMPIRSKA ZGODBA.....	21	ZOBNA MIŠKA.....	31
MOJA SKAKALNICA.....	8	O VELIKANU.....	21	JAZ ČAROVNIK.....	32
MOJ SREČEN DAN.....	8	SMEŠNO PISMO IZ VESOLJA.....	21	USTA.....	32
NOVA ŽIVALSKA VRSTA.....	9	DOMAČA NALOGA.....	22	OČI.....	33
SREČANJE S COPRNICO		O ZAJČKIH, KI SO SE IGRALI		IGRANJE Z BESEDAMI.....	33
ZOFKO - COPRNJE NA		DOOOOLGE SKRIVALNICE.....	22	HECNE RIME.....	33
SMUČIŠČU.....	9	COPATI.....	23	SREČA.....	34
KDO JE LUSKINICA.....	10	COPAT IN NOGA.....	23	KIP IZ PORCELANA.....	34
BOŽIČKOVA DELAVNICA.....	10	ZGODBA O ČUDEŽNIH		PESEM O TVORJENKAH.....	35
ČRNO, ČRNA ZGODBA.....	11	COPATIH.....	23	VODNI VERZI.....	35
V DEŽELI SMEHOTANIJI.....	11	TININ ZIMSKI DAN.....	24	ZASVOJENOST.....	35
PLIŠASTI KUŽA.....	11	PESMI IN UGANKE HODIJO PO		SONG O STAROSTI.....	36
MOJ MEDVEDEK.....	12	SVETU?.....	25	ZIMA.....	36
TEKMA V MALEM NOGOMETU.....	12	OTROCI.....	25	LEPILO ZA BESEDE.....	37
KOZLIČEK IN SEDEM VOLKOV.....	12	ESKIM.....	25	AKROSTIHEC.....	37
ŠE NIKOLI ME NI BILO TAKO		PRAZNIČNI VEČER.....	25	UGANKI.....	37
STRAH.....	13	ZABAVNI POGOVORI.....	26	UGANKA.....	38
MOJA PSIČKA.....	13	PESEM O SKLANJATVAH.....	26	UGANKA 1.....	38
MOJ MUC.....	13	PESEM O KURENTU.....	26	UGANKA 2.....	38
DOMAČA NALOGA.....	14	DRAVI.....	27	ŠOLSKA UGANKA.....	38
MOJ BRAT.....	14	NAŠI ZEMLJI.....	27	SVET, SVETA, SVETU.....	39
MESOJEDI DINOZAUER.....	14	CVETJE.....	28		

Uredniški odbor:
David Bedrač, glavni urednik, lektor
Edita Čelofiga, likovna oprema

Naslovnica: Anja Rakuš, 7. b

Izdajateljica: OŠ Ljudski vrt Ptuj

Oblikovanje: Matej Sužnik

Naklada: 200 izvodov
April 2010

UDK 37.014.77

ČAR BESEDE MOJE: Literarno glasilo učencev OŠ
Ljudski vrt Ptuj, Ptuj: OŠ Ljudski vrt Ptuj, 2010